

Arrest

nr. 261 124 van 27 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse afkomst te zijn, op 31 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat F. JACOBS *loco* advocaat L. RECTOR en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse afkomst te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 15 mei 2018 België binnen met een fotokopie van zijn paspoort, zijn identiteitskaart en zijn geboorteakte en verzoekt op 28 mei 2018 om internationale bescherming. Op 25 juni 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 234 842 van 3 april 2020 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Op 27 april 2020 dient verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een tweede verzoek in om internationale bescherming. Op 22 juli 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.3. Op 7 oktober 2020 dient verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een derde verzoek in om internationale bescherming. Op 17 december 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Khan Younes, Gaza, op 16 juli 1994. U bent van Palestijnse afkomst, bent Arabier en moslim. U bent ongehuwd en u heeft geen kinderen. U staat niet geregistreerd bij de UNRWA.

U heeft uw gehele leven in Abasan Kabira te Khan Younes verbleven bij uw familie. Vanaf 19 oktober 2017 tot aan uw definitief vertrek verbleef u in de regio Benne Saleh, bij een vriend van uw vader.

U komt uit een gezin met zeven kinderen, van wie één zus en drie broers in België verblijven. Zij dienden op basis van geheel eigen redenen een verzoek om internationale bescherming in. Uw zus, A. H. (...), diende op 20 februari 2015 een verzoek om internationale bescherming in, zij ontving van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 18 maart 2015 de status van erkend vluchteling. Uw broer, T. K. K. I. (...), diende op 7 december 2015 zijn verzoek om internationale bescherming in, hij ontving op 24 december 2015 de status van erkend vluchteling van het CGVS. Uw broer, T. I. K. I. (...), diende op 17 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in, hij ontving op 9 oktober 2018 de status van erkend vluchteling van het CGVS. Uw broer, T. M. K. I. (...), diende op 7 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Hij ontving op 5 juni 2020 van het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij tekende op 13 juli 2020 hier tegen beroep aan de bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Deze procedure is nog lopende. U geeft aan dat uw broers tevens problemen hebben gekend met Hamas.

Uw broer Mo. (...) en uw broer Mu. (...) verblijven tot op heden in Gaza, te Abasan Kabira. Uw broer Mu. (...) raakte op 9 oktober 2015 gewond door de gevechten die plaatsvonden tussen Hamas en Israël. Ook uw ouders verblijven tot op heden in Gaza. U geeft aan dat uw vader en moeder naar Gaza City zijn verhuisd omwille van bedreigingen die uw vader van Hamas ontving. Dit omwille van de ligging van het ouderlijk huis. De regio is immers bekend voor de plaatsing van militaire toestellen en het graven van tunnels door Hamas. Uw ouders zijn beiden actief in het onderwijs.

In 2016 heeft u uw bachelordiploma behaald. Vervolgens heeft u in Gaza als boekhouder gewerkt bij 'Ebdaa for Advertising'.

In de periode februari 2017 – maart 2017 bent u gedurende een drie- tot viertal weken naar Maleisië gereisd voor toerisme. U verbleef tevens in Indonesië.

Op 25 september 2017 bent u door drie leden van Hamas tegengehouden. Er werd u gevraagd uw vader te overtuigen om het ouderlijk huis aan hen te verkopen. U weigerde dit en hiervoor werd u vijf dagen opgesloten. U diende een document te ondertekenen dat u hierover zou zwijgen en dat u geen procedure zou starten. Uw vader heeft toen besloten dat het beter was om u naar het buitenland te sturen, anders zou u beschuldigd worden van spionage en landverraad. Na uw vrijlating heeft u op een keer de militaire wapens van Hamas verplaatst, verder weg van uw huis. U denkt dat ze u toen misschien gezien hebben en het daarom op u gemunt hebben. Op 19 oktober 2017 ontving u van Hamas een oproepingsbrief. Ze hebben u tevens via een brief laten weten dat uw einde nadert.

Op 17 december 2017 heeft u Gaza verlaten. U verliet Gaza via 'tansiek' naar Egypte. Daarna reisde u via Turkije naar Griekenland, waar u het vliegtuig nam naar België met transit in Barcelona. Op 28 mei 2018 diende u uw eerste verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer dat u opgesloten of vermoord zal worden door Hamas.

U geeft aan dat uw vader in augustus 2018 het ouderlijk huis ging controleren. Zijn arm werd toen door Hamas gebroken.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: kopie eerste pagina paspoort (geldigheid 02/06/16 – 01/06/21) en een kopie van uw visum van Turkije (geldigheid 12/10/17 – 10/04/18), uw originele identiteitskaart, uw originele geboorteakte, een kopie van een werkattest, een kopie van een convocatiebrieven (19/10/2017), een kopie van een document met betrekking tot schade aan het huis in 2014, een kopie van bachelordiploma, kopie van uw puntenlijst aan de Islamitische Universiteit in Gaza en van uw puntenlijst van het middelbaar onderwijs, een kopie van uw opleiding bij de UNRWA, een kopie van medische attesten van uw broer Mu. (...), een kopie van de eerste pagina van het paspoort van Mu. (...), foto's van uw gewonde broer Mu. (...) en foto's van uw gewonde vader.

Op 27 juni 2019 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 22 juli 2019 diende u bij de RvV beroep in tegen deze beslissing, doch op 3 april 2020 bevestigde deze instantie de appreciatie van het CGVS (arrest 234842).

U bleef in België en diende op 27 april 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. In kader hiervan verwijzend naar de motieven zoals door u uiteengezet in kader van uw vorig verzoek; nl. de problemen die u kende met Hamas. U benadrukt dat u tijdens de door u ondergane opsluiting ondervraagd en mishandeld werd. Daarnaast benadrukt u dat uw woonplaats in Abasan Kabira, Khan Younes, een gevaarlijke plaats is, gezien de situering nabij de grens met Israël. U verwijst naar de verwondingen die uw broer Mo. (...) opliep op 5 april 2019 toen hij geraakt werd door een granaat van een Israëlische soldaat toen hij voor het huis stond. U geeft ten slotte aan dat Hamas u bij terugkeer vragen zal stellen over wat u in België deed en wat u over hen verteld heeft. Aangezien dit de manier van werken is van Hamas, zal u niet gerust gelaten worden door Hamas.

U legt ter staving van uw dit verzoek vijf ondersteunende stukken neer. U legt YouTube-links neer verwijzend naar de gevaarlijke situatie in Abasan Kabira. U legt een luchtfoto van uw dorp en ouderlijke woonst neer waarmee u wilt aantonen hoe gevaarlijk het is aldaar te wonen. U legt een kopie van een elektriciteitsfactuur neer waarop het adres van uw ouderlijke woonst staat. Deze twee laatst vermelde stukken heeft u tevens voorgelegd in het kader van uw beroepsprocedure bij de RvV. U legt daarnaast nog een kopie van een militair bericht neer aangaande de oorlog van 2014 om aan te tonen dat de ligging van uw ouderlijke woonplaats gevaarlijk is. Tot slot legt u medische documenten neer aangaande uw broer Mo. (...).

Op 24 juli 2020 verklaarde het CGVS uw tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U blijft in België en dient op 7 oktober 2020 uw derde verzoek om internationale bescherming in. In kader hiervan steunt u op dezelfde motieven als reeds uiteengezet in uw eerste verzoek. U wordt nog steeds gezocht door Hamas. U geeft bovendien aan dat u omwille van berichten op uw facebook dreigberichten ontving door een lid van Hamas, met name M. S. (...). U vindt het discriminerend dat uw familieleden die hier in België verblijven wel de status van erkend vluchteling hebben ontvangen en u niet. U verwijst naar de familiale problemen die uw familie heeft met Hamas, in dit kader geeft u aan dat uw vader van 23 november 2020 tot 25 november 2020 door Hamas werd gearresteerd.

Ter staving van uw actueel verzoek legt u volgende documenten neer: uitprint van uw Facebookprofiel en dat van M. S. (...) evenals een dreigbericht dat u van hem ontving, een kopie van een medisch rapport in hoofde van uw vader en twee brieven van Fatah ter staving van de problemen die uw vader kende (beiden kopieën).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste en vervolgens uw tweede verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, met name de problemen die u heeft met Hamas, moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek om internationale bescherming reeds door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. De exacte motieven op basis waarvan het CGVS tot deze bevindingen kon komen, staan duidelijk en afdoende uiteengezet in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek. Deze beslissing werd bovendien bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 3 april 2020 en geniet bijgevolg kracht van gewijsde, waardoor de vastgestelde ongeloofwaardigheid en de erin aangehaalde motieven vaststaan en niet langer kunnen worden betwist.

In het kader van uw tweede verzoek, volhardde u in uw verklaringen afgelegd in het kader van uw eerste verzoek. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw tweede verzoek louter bijkomende verklaringen aflegde die volledig in het verlengde lagen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond werd beschouwd, nl. uw problemen met Hamas (Verklaring Volgend Verzoek dd. 19.06.2020, punt 16), wijzigde hier niets aan. U haalde in uw tweede verzoek tevens de preciaire lokalisatie van de familiale woning in Abasan Kabira aan, alsook dat u bij terugkeer vragen gesteld zal worden over uw verblijf in België (Verklaring Volgend Verzoek dd. 19.06.2020, punt 16, 18, 21). Het CGVS besloot dat deze elementen tevens niet van die aard waren om de appreciatie van het CGVS om te buigen.

Heden, in het kader van uw derde verzoek, brengt u evenmin nieuwe elementen aan die een ander licht werpen op de eerdere appreciatie door het CGVS. Met betrekking tot uw verklaringen dat u nog steeds gezocht wordt door Hamas (Verklaring Volgend Verzoek dd. 30 november 2020, punt 16, 18) verwijst het CGVS naar haar eerdere motivering omtrent de door u beweerde problemen. Daar waar u verwijst dat u door een Hamaslid bedreigd werd op facebook naar aanleiding van een commentaar die u had gepost en die door Hamas beschouwd werd als een belediging (Verklaring Volgend Verzoek dd. 30 november 2020, punt 16), dient opgemerkt te worden dat dit element tevens niet van die aard is om de appreciatie van het CGVS om te buigen. Er dient opgemerkt te worden dat profielen, berichten en dergelijke op facebook gemakkelijk manipuleerbaar zijn en door eender wie en voor eender welke doeleinden kunnen zijn opgemaakt. De door u beweerde problemen die u koppelt naar aanleiding van een commentaar die u op facebook heeft geplaatst zijn dan ook niet van die aard om de appreciatie van het CGVS om te buigen. In verband met de documenten die u in dit kader neerlegt, met name de print van een facebookprofiel en het bericht dat u ontving, herhaalt het CGVS het gemakkelijk manipuleerbare karakter van profielen en berichten op facebook. Met betrekking tot de problemen die uw vader kende (Verklaring Volgend Verzoek dd. 30 november 2020, punt 16, 18, 20), merkt het CGVS op dat deze geenszins de door uw persoonlijke problemen staven. Met betrekking tot de documenten die u neerlegt om zijn problemen te staven, met name het medisch attest en de attesten van Fatah merkt het CGVS vooreerst op dat dit louter om kopieën gaat waardoor de bewijswaarde gering is. Het medisch attest dat u neerlegt staat bovendien geenszins de omstandigheden die u koppelt aan deze opgelopen medische problemen (Verklaring Volgend Verzoek dd. 30 november 2020, punt 18). De authenticiteit en bijgevolg de geloofwaardigheid van de attesten van Fatah worden bovendien zeer sterk

in vraag gesteld. Voor beide documenten wordt immers de aandacht gelegd op enerzijds een spelfout in de hoofding "Palestinian National Liberation Movement" en anderzijds op de lijn die doorloopt door het logo. Het hoeft niet te verwonderen dat uw geloofwaardigheid hierdoor sterk op de helling komt te staan, gezien sterke signalen van manipulatie. Op basis van voorgaande bent u er dan ook niet in geslaagd de appreciatie van het CGVS om te buigen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat aangezien u familieleden in België heeft die erkend werden als vluchteling dit niet betekent dat u ipso facto dient erkend te worden als vluchteling (Verklaring Volgend Verzoek dd. 30 november 2020, punt 16, 20, 23). Elk verzoek om internationale bescherming moet immers individueel onderzocht worden, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van gewoonlijk verblijf op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 5 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20201005.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse Autoriteit, in reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van voornoemde overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, die slechts materiële schade en gewonden hebben aangericht.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen voort te zetten (verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen, uitbreiding van het visgebied, enz.), alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020, relatief gespaard gebleven van geweld. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet, zoals gepland, hervat op 30 maart 2020.

Daarnaast komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2020 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal Palestijnen gewond geraakten, is er geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Er dient dan ook besloten te worden dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel haalt verzoeker artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en artikel 57/6/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan en betwist hij dat hij geen nieuwe elementen heeft bijgebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt en dat hij niet aan de definitie van vluchteling voldoet. Hij meent dat de commissaris-generaal ten onrechte van oordeel is dat zijn vluchtrelaas ongeloofwaardig is en geen enkele waarde hecht aan de door hem bijgebrachte documenten, doch eenvoudigweg stelt dat deze gemakkelijk kunnen zijn vervalst.

Verzoeker wijst erop dat hij in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming een aantal nieuwe, feitelijke elementen heeft aangebracht, die volgens hem enkel door de commissaris-generaal kunnen worden beoordeeld op hun geloofwaardigheid, onder andere door het afnemen van een persoonlijk onderhoud. Hij verwijst naar zijn verklaringen volgens dewelke hij nog steeds wordt gezocht en zelfs wordt bedreigd via het internet, en ook zijn vader in november opnieuw gedurende enkele dagen door Hamas werd gearresteerd. Verzoeker wijst er verder op dat hij tevens een aantal nieuwe documenten neerlegde ter staving van zijn relaas, meer bepaald Facebook-berichten, een medisch document betreffende zijn vader, en "(b)rieven aangaande de problemen van de vader en de familie bij uitbreiding". Al deze elementen samen vormen volgens verzoeker minstens een begin van bewijs van zijn relaas en rechtvaardigen de heropening van zijn dossier.

Verzoeker betwist dat er geen bewijswaarde kan worden gehecht aan de door hem bijgebrachte documenten en zet in dit verband het volgende uiteen:

“Verweerster wijst erop dat de bijgebrachte documenten kopiën zijn. Verzoeker zal dit niet betwisten. Doch op deze basis eenvoudigweg beslissen dat zij geen waarde zouden hebben, is niet aanvaardbaar.

Verzoeker heeft getracht de originele documenten te laten overkomen naar BELGIË, doch dit bleek niet zo evident. Hij hoopt ze alsnog te mogen ontvangen voor de zitting van Uw Raad.

Ondanks het feit dat verzoeker meerdere documenten bijbrengt die zijn banden met de jeugdbeweging van Fatah aantonen, worden deze eenvoudigweg van tafel geveegd. Dit omdat ze een gesolliciteerd karakter hebben. Het feit dat verzoeker deze attesten aanvraag bij de bewust instanties, heeft niet tot gevolg dat ze per definitie waardeloos zouden zijn. Gelet op het feit dat verweerder twijfelde aangaande zijn relaas, zag hij zich genoodzaakt om deze attesten op te vragen teneinde dit element van zijn asielrelaas te onderbouwen.”

Vervolgens betwist verzoeker dat hij en zijn gezin een relatief normaal leven konden leiden in Gaza en dat de omstandigheden waarin zij leefden niet mensonwaardig zouden zijn. Over zijn financiële situatie laat hij gelden dat het geen evidentie was *“om brood op de plank te krijgen”*, en dit omwille van zijn problemen met Hamas en de economische omstandigheden in zijn land van gewoonlijk verblijf.

Verder merkt verzoeker op dat hij en zijn gezin in zijn land van gewoonlijk verblijf geen medische hulp en scholing aangeboden kregen door het *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) en meent hij dat los daarvan het volgende dient te worden aangegeven:

“UNRWA heeft een groot tekort aan financiën, hetgeen een grote impact heeft op de vervulling van haar missie. Dit blijkt niet in het minst uit haar eigen website:

“(…)”

Verweerster stelt dat UNWRA er momenteel nog in slaagt om haar missie te volbrengen. Verzoeker trekt dit in twijfel. Er kan immers geen discussie bestaan over het feit dat dit gebrek aan financiering gevolgen heeft en zal hebben.

Momenteel zijn minstens volgende consequenties voelbaar voor mensen zoals verzoeker en zijn gezin:

“(…)”

(<https://www.unrwausa.org/fund-unrwa>)

“(…)”

(<https://www.unrwausa.org/back-to-school>)

De gevolgen zullen enkel maar meer voelbaar en zichtbaar worden. Verzoeker is dan ook allesbehalve zeker dat UNWRA erin zal slagen om ook in de toekomst een minimale bijstand te verlenen.

“(…)”

([https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2019/11/28/een-retourtje-gaza/-](https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2019/11/28/een-retourtje-gaza/))”

Over de veiligheidssituatie in zijn land van gewoonlijk verblijf zet verzoeker het volgende uiteen:

“De jaren 2012 en 2013 waren bijzonder kalm, maar in 2014 heeft de regio een nieuwe golf van geweld gekend. In die periode werd de woning van verzoeker ook geraakt door een kogel.

Ook vandaag is de situatie allesbehalve stabiel.

Experts op het terrein zijn van mening dat het slechts een kwestie van tijd is voordat ISRAËL nieuwe militaire aanvallen zal uitvoeren op GAZA.

Gewelddadige aanvallen van ISRAËL op GAZA mogen niet enkel worden gelijkgesteld met raketbeschietingen door Hamas, maar moeten breder worden gezien in het algemene Israëlische beleid ten aanzien van de bezette Palestijnse gebieden.

Als gevolg van wat hierboven is besproken, is het duidelijk dat de veiligheidssituatie in GAZA, omschreven als rustig door het verweerster, toch niet zo stabiel is als verweerster wil laten uitschijnen.

Bovendien mag niet vergeten worden dat tijdens deze periode van 'rust', de huizen die werden vernietigd niet opnieuw worden heropgebouwd en dat het Palestijnse volk alleen maar kan overleven dankzij noodhulp.

“(…)”

(<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2019/11/28/een-retourtje-gaza/>)

Noch UNRWA, noch de overheid kan soelaas bieden.

De UNRWA heeft geen zekerheid te stellen voor de Palestijnen in de bezette gebieden.

UNRWA heeft niet in haar missie om de bescherming en veiligheid van de Palestijnen tegen geweld en discriminatie te waarborgen. UNRWA kan niet zorgen voor de veiligheid van de Palestijnen in de bezette gebieden, maar bied in tegendeel welzijn, onderwijs, gezondheidszorg en onderdak.

UNWRA kan de burgers niet beschermen tegen vervolging door Hamas of bommen. UNRWA slaagt er niet eens om haar eigen missies te volbrengen (cfr. supra)

Daarnaast kan ook de Palestijnse Overheid verzoeker niet beschermen. Hamas zwaait immers de plak in GAZA.

Een klacht tegen Hamas in Hamas is duidelijk zinloos. Hamas biedt geen bescherming aan haar tegenstanders.

Dat Hamas hard optreedt tegen haar tegenstanders is bekend;

- 500 tot 700 politieke gevangenen worden illegaal vastgehouden in gevangenissen van de Palestijnse Autoriteit

- In gevangenissen bestuurd door Hamas houdt men zich bezig met het martelen van leden van de rivaliserende factie

- Collaborateurs worden ter dood veroordeeld, gemarteld en zelfs gedood

- Etc."

Verder wijst verzoeker op de eventuele gevolgen van de coronacrisis op de levensomstandigheden in Gaza en citeert hij een niet nader genoemde bron.

Daarna zet verzoeker het volgende uiteen over de mogelijkheid om terug te keren naar zijn land van gewoonlijk verblijf:

"De mogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook is afhankelijk van de opening van de grensovergang bij Rafah (dat is uitzonderlijk en beperkt in de tijd), het beleid van de Egyptische regering en de veiligheidssituatie in de noordelijke Sinai regio.

Fysieke toegang tot de Gazastrook is zeer beperkt.

De mogelijkheid van verzoeker om de Gazastrook te bereiken hangt af van vele veranderende factoren waarover actuele informatie essentieel is.

Om toegang te bekomen tot de Gazastrook, zal verzoeker genoodzaakt zijn om naar EGYPTTE te gaan, in het noorden van het schiereiland Sinai, meer bepaald de stad RAFAH waar het enige toegangspunt gelegen is.

De reis naar dit enige toegangspunt is onzeker en onveilig.

Sinds de afzetting van president Morsi in juli 2013 kent deze regio immers ernstige veiligheidsproblemen, met name als gevolg van jihadistische aanslagen en gewapende reacties daarop van het Egyptische leger.

Verder heeft een offensief door de Waliyat Sinai en Ellsis groep diverse burgers gedood.

Recent nog vielen er verscheidene gewonden aan de grenspost van RAFAH:

"(...)"

([https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2017/07/07/23_militairen_gedoodinegypte-1-3019326/-](https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2017/07/07/23_militairen_gedoodinegypte-1-3019326/))

De grenspost in RAFAH is de afgelopen jaren maar enkele dagen open geweest. En als de grenspost dan al open is, dan is dat maar voor enkele uren en voor een bepaald type transport:

"(...)"

In het algemeen kan men concluderen dat de grensovergang bij Rafah gesloten blijft het grootste deel van de tijd en dat bij het openen, alleen bepaalde categorieën van personen de mogelijkheid krijgen om te passeren, zoals gewonde burgers, medische noodgevallen, Palestijnen die een dubbele nationaliteit hebben, de status van vreemdeling of een buitenlandse visum.

Sinds de uitbraak van het coronavirus is de grens van EGYPTTE bovendien afgesloten voor niet-Egyptenaren:

"(...)"

(<https://www.aljazeera.com/news/2020/05/thousands-palestinians-stranded-urge-repatriation-200522230634022.html>)

De reis terug naar GAZA kan met andere woorden niet worden gegarandeerd en blijft levensgevaarlijk."

Verzoeker besluit als volgt:

"Hoewel de bewijslast normaalgezien rust op de aanvraag, heeft verweerster de plicht om de relevante feiten vast te stellen en te beoordelen rekening houdend met het feit dat asielzoekers meestal niet in staat zijn om hard bewijs te leveren.

Als er echter geen bewijs kan worden gevonden van het feit dat de aanvrager onjuistheden vertelt, dient aan de aanvrager het voordeel van de twijfel te worden gegeven, zeker wanneer de aanvrager geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, hetgeen in casu het geval is.

Verzoeker is formeel dat hij de waarheid vertelt.

De door verweerster ingeroepen argumenten volstaan niet om verzoeker in diskrediet te brengen.

(...)"

Gelet op het voorgaande, is het duidelijk dat verzoeker, gezien de veiligheidssituatie in GAZA en zijn persoonlijke problemen aldaar, gedwongen was om GAZA te verlaten. Hij had geen andere keuze dan het gevaar te ontvluchten. Verweerster besloot duidelijk ten onrechte om verzoeker uit te sluiten van de vluchtelingestatus. Verzoeker voldoet wel degelijk aan de voorwaarden om als vluchteling erkend te worden. Minstens komt hij in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. In haar nota met opmerkingen repliceert verwerende partij op het enig middel van verzoeker en refereert zij aan de COI Focus *"Palestine. Retour dans la Bande de Gaza"* van 3 september 2020.

2.2.3. Op 27 augustus 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet op de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus *"Territoire palestinien – Gaza. Situation sécuritaire"* van 27 augustus 2021.

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij blijkens de inventaris volgende stukken voegt:

- een attest van psychologische opvolging (stuk 1);
- een attest van de stad Gaza (stuk 2);
- informatie in verband met de situatie in Gaza (stuk 3);
- een attest van het ministerie van Financiën (stuk 4);
- een attest van het ministerie van Gezondheid in verband met zijn gewonde vader (stuk 5);
- foto's van zijn vader (stuk 6).

2.3. Beoordeling

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op 25 juni 2019 heeft besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) het feit dat zijn zus en broers erkend werden als vluchteling niet betekent dat verzoeker *ipso facto* dient erkend te worden als vluchteling, omdat (ii) er geen geloof wordt gehecht aan de persoonlijke problemen die verzoeker met Hamas zou hebben gehad omwille van zijn vermeende weigering om zijn vader te overtuigen het ouderlijk huis aan hen te verkopen, omdat (iii) verzoeker er niet in geslaagd is om met de door hem neergelegde documenten deze appreciatie om te buigen, omdat (iv) uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, zodat niet kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, omdat (v) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (vi) het op dit

ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren en verzoeker niet heeft aangetoond dat er omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah in zijn hoofde een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bestaat. De Raad heeft deze beslissing en beoordeling bevestigd in zijn arrest nr. 234 842 van 3 april 2020. Met betrekking tot het door verzoeker ingediende tweede verzoek om internationale bescherming nam de commissaris op 22 juli 2020 een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbracht in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming op grond van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker ging tegen deze beslissing niet in beroep.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidig (derde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan de verklaringen die hij heeft afgelegd in het kader van zijn eerste verzoek met betrekking tot zijn persoonlijke problemen met Hamas. Hij stelt nog steeds door Hamas te worden gezocht. Verzoeker geeft daarnaast aan dat hij door een lid van Hamas bedreigd werd omwille van kritiek die hij op *Facebook* zou hebben geuit. Hij stelt tevens dat zijn vader op 23 november 2020 door Hamas werd aangehouden en opgesloten en twee dagen later weer werd vrijgelaten omwille van eigen problemen met de groepering. Tot slot geeft verzoeker aan dat hij zich gediscrimineerd voelt doordat zijn broers internationale bescherming hebben gekregen en hij niet, daar waar zij allen tot dezelfde familie behoren die hetzelfde heeft meegemaakt.

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure fotokopieën neer van zijn profielpagina op *Facebook*, van een dreigbericht dat hij zou hebben ontvangen van ene M. S. via *Messenger*, van een medisch attest met betrekking tot de opname van zijn vader in het ziekenhuis op 25 november 2020 en van twee brieven van Fatah waarin de problemen van zijn vader met Hamas worden bevestigd (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten', en stuk 4, verklaring volgend verzoek, nr. 18).

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"Heden, in het kader van uw derde verzoek, brengt u evenmin nieuwe elementen aan die een ander licht werpen op de eerdere appreciatie door het CGVS. Met betrekking tot uw verklaringen dat u nog steeds gezocht wordt door Hamas (Verklaring Volgend Verzoek dd. 30 november 2020, punt 16, 18) verwijst het CGVS naar haar eerdere motivering omtrent de door u beweerde problemen. Daar waar u verwijst dat u door een Hamaslid bedreigd werd op facebook naar aanleiding van een commentaar die u had gepost en die door Hamas beschouwd werd als een belediging (Verklaring Volgend Verzoek dd. 30 november 2020, punt 16), dient opgemerkt te worden dat dit element tevens niet van die aard is om de appreciatie van het CGVS om te buigen. Er dient opgemerkt te worden dat profielen, berichten en dergelijke op facebook gemakkelijk manipuleerbaar zijn en door eender wie en voor eender welke doeleinden kunnen zijn opgemaakt. De door u beweerde problemen die u koppelt naar aanleiding van een commentaar die u op facebook heeft geplaatst zijn dan ook niet van die aard om de appreciatie van het CGVS om te buigen. In verband met de documenten die u in dit kader neerlegt, met name de print van een facebookprofiel en het bericht dat u ontving, herhaalt het CGVS het gemakkelijk

manipuleerbare karakter van profielen en berichten op facebook. Met betrekking tot de problemen die uw vader kende (Verklaring Volgend Verzoek dd. 30 november 2020, punt 16, 18, 20), merkt het CGVS op dat deze geenszins de door uw persoonlijke problemen staven. Met betrekking tot de documenten die u neerlegt om zijn problemen te staven, met name het medisch attest en de attesten van Fatah merkt het CGVS vooreerst op dat dit louter om kopieën gaat waardoor de bewijswaarde gering is. Het medisch attest dat u neerlegt staat bovendien geenszins de omstandigheden die u koppelt aan deze opgelopen medische problemen (Verklaring Volgend Verzoek dd. 30 november 2020, punt 18). De authenticiteit en bijgevolg de geloofwaardigheid van de attesten van Fatah worden bovendien zeer sterk in vraag gesteld. Voor beide documenten wordt immers de aandacht gelegd op enerzijds een spelfout in de hoofding "Palestinian National Liberation Movement" en anderzijds op de lijn die doorloopt door het logo. Het hoeft niet te verwonderen dat uw geloofwaardigheid hierdoor sterk op de helling komt te staan, gezien sterke signalen van manipulatie. Op basis van voorgaande bent u er dan ook niet in geslaagd de appreciatie van het CGVS om te buigen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat aangezien u familieleden in België heeft die erkend werden als vluchteling dit niet betekent dat u ipso facto dient erkend te worden als vluchteling (Verklaring Volgend Verzoek dd. 30 november 2020, punt 16, 20, 23). Elk verzoek om internationale bescherming moet immers individueel onderzocht worden, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van gewoonlijk verblijf op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van bovenstaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft.

Zo betwist verzoeker vooreerst niet dat hij in het kader van zijn huidig volgend verzoek slechts fotokopieën en geen originele documenten heeft neergelegd. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Waar verzoeker aangeeft dat hij getracht heeft de originele documenten te laten overkomen naar België, doch dat dit niet zo evident bleek, en dat hij hoopt ze voor de terechtzitting alsnog te mogen ontvangen, kan de Raad op basis van het rechtsplegingsdossier slechts vaststellen dat verzoeker de originelen van voormelde documenten voor het sluiten van de debatten niet heeft bijgebracht. In zoverre verzoeker suggereert dat de commissaris-generaal aan de betrokken documenten geen bewijswaarde toekent op basis van het enkele gegeven dat het fotokopieën betreft, gaat hij voorbij aan het geheel van de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en die hij niet betwist, laat staan weerlegt. Deze motieven volstaan om te besluiten dat de door verzoeker neergelegde documenten geen nieuwe elementen uitmaken in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker gewag maakt van "*meerdere documenten (...) die zijn banden met de jeugdbeweging van Fatah aantonen*" en stelt dat deze door de commissaris-generaal van tafel worden geveegd omdat ze een gesolliciteerd karakter hebben, stelt de Raad vast dat zich in het administratief dossier geen dergelijke documenten bevinden en dat daaraan evenmin wordt gerefereerd in de bestreden beslissing. Er dient dan ook te worden aangenomen dat het hier een materiële vergissing van verzoeker betreft.

Verzoeker beperkt zich voor het overige tot het volharden in zijn verklaringen en meent dat als er geen bewijs kan worden gevonden van het feit dat de verzoeker om internationale bescherming onjuistheden vertelt, hem het voordeel van de twijfel moet worden gegeven, "*zeker wanneer de aanvrager geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, hetgeen in casu het geval is*". De Raad wijst erop dat het niet aan de asielinstanties of de Raad toekomt om te bewijzen dat het relaas van de verzoeker niet waar is, doch wel aan de verzoeker om dit relaas concreet aannemelijk te maken. In het kader van verzoekers eerste verzoek is reeds komen vast te staan dat hij zijn verklaringen met betrekking tot de problemen die hij in zijn land van gewoonlijk verblijf zou hebben gehad met Hamas niet aannemelijk maakt. Gelet op het voorgaande, dient te worden vastgesteld dat verzoeker naar aanleiding van huidig verzoek geen nieuwe elementen aanbrengt die van aard zijn de appreciatie van zijn vluchtmotieven in een ander daglicht te stellen en dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve

voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

De documenten die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt, kunnen geen ander licht werpen op de appreciatie van zijn vluchtrelaas.

Uit het attest van psychologische opvolging van 1 september 2021 (aanvullende nota verzoeker, stuk 1) blijkt dat verzoeker sinds 26 juli 2021 psychotherapeutische begeleiding geniet en dat hij sterk lijdt onder het wachten, zijn vermeende problemen in Gaza en zijn onvermogen om vooruit te geraken in zijn actieve leven. Het attest bevat een summiere weergave van enkele klachten waarvan verzoeker melding zou hebben gemaakt in de loop van gesprekken met de betrokken psycholoog. Het gegeven dat verzoeker in België met psychologische problemen kampt en de verklaringen die hij in dit verband heeft afgelegd ten aanzien van een psycholoog vormen op zich geen objectieve aanwijzingen voor de door hem aangehaalde redenen voor zijn vertrek uit Gaza. Uit dit attest kan bovendien niet blijken dat verzoeker ten tijde van zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek reeds met ernstige psychologische problemen kampte, laat staan dat deze problemen hem zouden hebben verhinderd correcte en volledige verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen die hij heeft aangebracht.

Het attest van de stad Gaza, dat afkomstig blijkt te zijn van de gemeente van Abasan Al-Kabira (aanvullende nota verzoeker, stuk 2), bevestigt dat verzoeker inwoner is van deze gemeente en dat zijn huis gedeeltelijk vernield werd tijdens de oorlog van 2014. Nog daargelaten dat het een loutere fotokopie betreft van een document dat op verzoekers vraag werd afgeleverd, kan hieruit niet blijken dat verzoeker persoonlijk door Hamas zou worden geïdendeerd. Het gegeven dat verzoekers ouderlijke woning schade zou hebben opgelopen tijdens de oorlog van 2014 zegt niets over de huidige staat van deze woning, noch over verzoekers actuele nood aan internationale bescherming.

De informatie over de algemene situatie in Gaza (aanvullende nota verzoeker, stuk 3) heeft geen betrekking op verzoekers persoon of op de persoonlijke problemen waarop verzoeker zich beroept ter ondersteuning van zijn verzoek en is bijgevolg niet dienstig ter ondersteuning van zijn persoonlijke problemen in Gaza.

De attesten van het ministerie van Financiën en van het ministerie van Gezondheid (aanvullende nota verzoeker, stukken 4 en 5) zijn niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en worden dan ook niet in overweging genomen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker geen originele stukken, maar slechts fotokopieën neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

De foto's van verzoekers vader (aanvullende nota verzoeker, stuk 6), tot slot, bevatten geen enkele objectieve aanwijzing aangaande de identiteit van de afgebeelde persoon, noch aangaande het tijdstip waarop of de omstandigheden waarin zij werden genomen. Zelfs indien aangenomen wordt dat het daadwerkelijk verzoekers vader betreft en dat hij met verwondingen opgenomen werd in het ziekenhuis, dan nog blijkt hieruit niet waardoor of door wiens toedoen hij deze verwondingen heeft opgelopen. Uit zijn verklaringen blijkt bovendien niet dat de vermeende problemen van zijn vader verband houden met de persoonlijke problemen die verzoeker ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming aanvoert.

Wat betreft de socio-economische situatie in Gaza, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde dat niettegenstaande de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft en dat verzoeker dan ook niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in zijn land van gewoonlijk verblijf, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. De commissaris-generaal oordeelde vervolgens dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is. De Raad bevestigde deze beoordeling in zijn arrest nr. 234 842 van 3 april 2020.

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek geen concrete en geloofwaardige elementen aan die een ander licht kunnen werpen op deze beoordeling. Met het algemene betoog dat het geen evidentie was “om brood op de plank te krijgen” omwille van zijn problemen met Hamas en de economische omstandigheden in zijn land van gewoonlijk verblijf, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, nog daargelaten dat aan zijn problemen met Hamas geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker laat bovendien na aan te tonen dat de financiële situatie van zijn familie zodanig gewijzigd is dat zij hem bij een terugkeer naar Gaza niet meer zou kunnen ondersteunen. Met het argument dat hij en zijn gezin geen medische hulp en scholing van UNRWA genieten brengt verzoeker evenmin een nieuw element aan op basis waarvan zou kunnen worden aangenomen dat hij en zijn familie in Gaza in omstandigheden dienen te overleven die dermate erbarmelijk zijn dat zij kunnen worden gelijkgesteld met een toestand van extreme armoede waardoor zij onmogelijk kunnen voorzien in hun elementaire levensbehoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Nu *in casu* niet wordt betwist dat verzoeker voor het vertrek uit zijn land van herkomst niet geregistreerd was bij UNRWA en evenmin een beroep heeft gedaan op de hulp en bijstand van UNRWA, is zijn betoog over de impact van de financiële crisis bij UNRWA op het vervullen van zijn missie niet dienstig.

Verzoeker brengt met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden aldaar. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische aard bestaan waardoor hij bij terugkeer naar Gaza zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

In zoverre hij in zijn verzoekschrift aandacht vraagt voor de eventuele gevolgen van de coronacrisis op de levensomstandigheden in Gaza, blijft verzoeker in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijk het risico loopt om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*” van 3 september 2020, waaraan gerefereerd wordt in de nota met opmerkingen van verwerende partij, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. De Raad heeft in zijn arrest nr. 234 842 van 3 april 2020 reeds vastgesteld dat verzoeker over een identiteitskaart beschikt en dat er dan ook geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische

autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de *“Comprehensieve Operatie Sinai 2018”*, die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De *“Comprehensieve Operatie Sinai 2018”* is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang te Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de Covid-19-pandemie. Ten overvloede herhaalt de Raad dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan

hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie in het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat hoger werd uiteengezet, blijkt immers dat verzoeker in gebreke blijft nieuwe elementen aan te brengen die een ander licht zouden kunnen werpen op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn persoonlijke problemen met Hamas. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. De informatie waaraan verzoeker in zijn verzoekschrift refereert met betrekking tot de veiligheidssituatie in de Sinaï en de (tijdelijke) sluiting van de grenzen in het kader van de bestrijding van de Covid-19-pandemie kan hier geen ander licht op werpen.

In zoverre verzoeker aanvoert dat de algemene veiligheidssituatie in Gaza van die aard is dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat uit de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 5 oktober 2020 en de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 27 augustus 2021 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsvername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie 'Operatie Beschermde Rand' startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade werd aangericht en gewonden vielen.

Een volgende escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020, onder meer door het oplaten van zogenaamde brandballonnen. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van COVID-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de COVID-19-pandemie te bestrijden, zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (*"zone-tampon"*), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerlachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus *"Territoires palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures"* van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Evenwel blijkt actueel geen sprake van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, niet kan worden geconcludeerd dat er in Gaza actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Door in zijn verzoekschrift en in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota zonder meer te verwijzen naar en te citeren uit landeninformatie over Gaza, die (groten)deels dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN